

Људи у древности нису имали имена (у нашем смислу) већ надимке са осмишљеним преводом на језику на коме су се првобитно изговарала. Надимци су карактерисали човекове особине: што више приметних особина, то је више имао надимака. Разни хроничари су давали императору оне надимке по којима је био познат у датој области. Фараони су имали једно име до крунисања, а друго после. Пошто су бивали крунисани неколико пута (крунама разних области), број имена је нагло растао. Отац римског конзула 169. године п.н.е. имао је 13 имена, а његов син 38 [23, стр. 101]. Сва та "имена" су надимци (Снажни, Светли итд.) [123]. Талмудисти наводе 94 имена библијског бога [14, стр. 978]. Б.Л. Смирнов: "Ретко се среће име које ништа не значи..." ([125, т. 6, стр. 526, комент. 126, 31], а такође [126]-[128]). "Цар Иван III носио је име Тимофеј; цар Василије III био је Гаврил... царевић Дмитриј (убијен у Угличу) није Дмитриј већ Уар; једно име је царско, а друго црквено" [129, стр. 22].

Сматра се да су у Средњем веку била распрострањена имена различита од античких. Али анализа средњовековних текстова показује да су се античка имена користила доста често. На пример, Нил Синајски (умро 450. год.) пише писма својим савременицима монасима: Аполодору, Амфиктиону, Атику, Анаксагори, Демостену, Асклепиоду, Аристоклу, Аристарху, Алкибијаду, Антиоху, Аполосу итд. [160]. А ево имена која користи Георгије Франза у својој "Историји" (1258-1476) [69]: Антиох, Арго, Аморије, Хермецијан, Деметрије, Дионисије, Диоскор, Енидаур, Калиоп, Клеопа, Критопул, Лаконик, Макробије, Минос итд. Комплетну анализу ове појаве в. у [277].

Неједнозначност, карактеристична за традиционална датирања, види се на следећем примеру. Традиционална хронологија датира књиге Пророка (Библија) у VII - VI век п.н.е., а Аве (Француска) истим методама датира исте књиге у период 142. год. п.н.е. - 30. год. (!) [130], [131, стр. 523-543]. Разилажење је 500 година.

Рукописна књига је дуго надживела почетак штампања књига. То је забележено у целој Европи [31, стр. 13, 25]. На Балкану је још у XIX веку "рукописна књига успешно конкурисала штампању" [31, стр. 26]. Осим ретких изузетака, скоро сва ирска литература из VII-XVII века "постоји само у рукописном облику" (цит. по [31, стр. 28]). До 1500. год. 77% свих штампаних књига су биле латинске, пошто је латинско писмо било лако направити. Писма других језика увођена су у штампарску праксу крајње споро: веома је била компликована технологија израде дијакритичких знакова, који су обележавали акценте, самогласнике и томе слично. Зато су још стотинама година после почетка штампе књига "преписивачи грчких, арапских и јеврејских рукописа остали ван конкуренције..." [31, стр. 57]. Могуће је да су многи рукописи (грчки, арапски, јеврејски итд.), који се данас сматрају "древним" (на пример, класични антички текстови, Тишендорфови библијски кодекси и сл.) били израђени тек у епохи штампања књига. Веома много рукописних књига из штампарске епохе било је у Грчкој. "Због одсуства штампарија у Грчкој су књиге преписиване руком..." [31, стр. 106]. Ево података, који показују одсуство чврстог темеља за саму идеју палеографског датирања: "Раскошни